

РЕШЕНИЕ

№ 635

гр. София, 31.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 24 състав, в публично заседание на 21.01.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Бранимира Митушева

при участието на секретаря Гергана Мартинова, като разгледа дело номер **6769** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК.

Образувано е по жалба на [фирма], [населено място], представлявано от управителя Г. А. С., срещу предписания, обективирани в т. 1 – т. 14 от Протокол за извършена проверка от 20.06.2012 г. и 28.06.2012 г. на дирекция „Инспекция по труда Софийска област” – С..

В жалбата са развити доводи за незаконосъобразност на обжалвания административен акт, като постановен при съществени нарушения на административно-производствените правила и в противоречие с материалния закон. Твърди се, че действително лицето Х. С. М. е работил по трудово правоотношение в дружеството-жалбоподател, но със заповед № 005/16.03.2011 г. това трудово правоотношение е било прекратено, както и че към момента на извършване на проверката от административния орган, на основание чл. 245 от Кодекса на труда /КТ/ са били изплатени 60 % от дължимото на лицето трудово възнаграждение за цитираните в предписанията месеци. Възражава се, че неизпълнението на задължението за изплащане на трудово възнаграждение, както и обезщетението по КТ по своята същност представлява неизпълнение на клаузите на трудовия договор, срещу което е предвидена специална защита по чл. 357 и сл. от КТ, която се релевира по исков ред. Иска се от съда да постанови решение, с което да бъдат отменени оспорените предписания, дадени в Протокол за извършена проверка от 20.06.2012 г. и

28.06.2012 г. на дирекция „Инспекция по труда Софийска област” – С., както и присъдени разноските по делото. В проведеното открито съдебно заседание от процесуалния представител на жалбоподателя е представен списък на съдебните разноски.

Ответникът – ДИРЕКЦИЯ „ИНСПЕКЦИЯ ПО ТРУДА СОФИЙСКА ОБЛАСТ” – С., редовно призован, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и счита същата за неоснователна. Претендира присъждане и на разноските по делото. Заинтересованата страна – Х. С. М. – редовно призован, в съдебно заседание не се явява, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА, редовно уведомена, не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

На 20.06.2012 г. и 28.06.2012 г. служители на дирекция „Инспекция по труда Софийска област” – С. са извършили проверка по спазване на трудовото законодателство и осигуряване на ЗБУТ в [фирма], с управител Г. А. С.. В резултат на извършената проверка е съставен протокол, като в четиринадесет точки на същия са дадени задължителни предписания със съответните срокове за изпълнение. В предписанието по т. 1 е посочено: „Да се гарантира правото на изплащане на обезщетение на работниците и служителите, в т. ч. на Х. С. М. ЕГН: [ЕГН] при прекратяване на трудовото правоотношение поради придобиване право на пенсия за осигурителен стаж и възраст на основание чл. 222, ал. 3 от КТ”. В предписанието по т. 2 е посочено „с оглед прекратяване на трудовото правоотношение на лицето Х. С. М. ЕГН: [ЕГН] работодателят да гарантира правото на обезщетение за неизползван платен годишен отпуск, съгласно разпоредбата на чл. 224, ал. 1 от КТ”. Съгласно предписанията по т. 3, т. 4, т. 5, т. 6, т. 7, т. 8, т. 9, т. 10, т. 11, т. 12, т. 13 и т. 14 следва работодателят да изплати уговореното трудово възнаграждение за извършената работа на Х. С. М. ЕГН: [ЕГН] за положения от него труд през месеци април, май, юни, юли, август, септември, октомври, ноември и декември 2010 г. и месеци януари, февруари и март 2011 г., в нарушение на чл. 128, т. 2 от КТ. В протокола е посочено, че по време на проверката, като страна в административното производство, е присъствала Б. С. Й. – упълномощено лице.

Видно от приложено по делото заявление вх. № 0092-6794/19.06.2012 г. административното производство е започнало по искане на Х. С. М., в което последният е поискал съдействие за изплащане на обезщетения по чл. 222, ал. 3 и чл. 224, ал. 1 от КТ във връзка с прекратения му трудов договор с [фирма]. Като част от административната преписка по делото е приложена и заповед № 005/16.03.2011 г., с която на основание чл. 326, ал. 1 от КТ е прекратено, считано от 21.03.2011 г., трудовото правоотношение между Х. С. М. и [фирма]. От приложените по делото писмени доказателства, както и от становището на главен инспектор К. К., се установява, че в оспорения протокол при изписване на номера и датата на издаване на заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение на Х. М. е допусната техническа грешка, като вместо заповед № 005/16.03.2011 г. е записано неправилно „заповед № 82 от 10.11.2009 г.”.

По делото са приети като доказателства и личното досие на Х. М., както и ведомости за заплати на дружеството-жалбоподател и фишове за заплати, издадени на

името на Х. М..

При така установените факти, съдът достига до следните правни изводи: Жалбата е процесуално допустима – подадена е от надлежна страна в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Разгледана по същество, след проверка на административния акт съгласно чл. 168, ал.1 от АПК във връзка с чл. 146 от АПК, същата е основателна по следните съображения:

Предмет на съдебен контрол в настоящото производство са задължителните предписания, дадени на основание чл. 404, ал. 1 от КТ с точки от 1 до 14 включително от протокол за извършена проверка от 20.06.2012 г. и 28.06.2012 г. на дирекция „Инспекция по труда Софийска област” – С.. Настоящата съдебна инстанция намира, че оспореният административен акт за прилагане на принудителна административна мярка е постановен в писмена форма и от компетентен орган в рамките на предоставените му от закона правомощия, както и при спазване на административно-производствените правила.

При постановяването му обаче неправилно са приложени съответните материално-правни норми и наведените в този смисъл доводи на жалбоподателя се явяват основателни. Съгласно чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях контролните органи на инспекцията по труда, както и органите по чл. 400 и 401 по своя инициатива или по предложение на синдикалните организации могат да дават задължителни предписания на работодателите и длъжностните лица за отстраняване на нарушенията на трудовото законодателство. Във връзка с цитираната разпоредба и в резултат на извършена проверка от служители на дирекция „Инспекция по труда Софийска област” - С. жалбоподателят е задължен с оспорените предписания да отстранени нарушение на трудовото законодателство, изразяващо се в неизплащане на уговорено трудово възнаграждение на лицето Х. М. за посочения период от време, както и в неизплащане на дължими обезщетения по чл. 222, ал. 3 и чл. 224, ал. 1 от КТ на Х. М.. От приетите по делото писмени доказателства безспорно се установява, че проверката на контролния орган и дадените от него предписания са реализирани след като е изтекла повече от една година от прекратяването на трудовото правоотношение между Х. С. М. и [фирма]. Така в процесния случай контролните органи са упражнили своите правомощия при условията на несъществуващо вече трудово правоотношение, което е било прекратено, считано от 21.03.2011 г., със заповед № 005/16.03.2011 г. на основание чл. 326, ал. 1 от КТ. В тази връзка следва да се има предвид от една страна, че всички принудителни административни мерки, визирани в разпоредбата на чл. 404, ал. 1, т. 1- т. 9 от КТ, имплицитно съдържат в себе си изискването за съществуващо, а не съществувало правоотношение по престиране на работна сила. От друга страна и в нормата на чл. 404 от КТ, както и в тази на чл. 402 от КТ, законодателят е използвал понятията „работодател”, „длъжностно лице”, „работници”, „служители”, които сами по себе си сочат необходимостта от налично правоотношение по престиране на работната сила /трудова, служебно или друго/, така, както и лицата по отношение и във връзка с които се издават задължителните предписания, следва да притежават помежду си съответно качеството „работодател” и „работник”. Видно от приетите по делото доказателства към датата на извършване на проверката и постановяване на задължителните предписания – 20.06.2012 г. и 28.06.2012 г., нито жалбоподателят е бил работодател на Х. М., нито последният е бил негов работник. Издавайки акт по

отдавна вече прекратено трудово правоотношение контролните органи са превишили своите правомощия, поради което издадените от тях предписания са незаконосъобразни. Инспекцията по труда не може да разрешава имуществени спорове между работници и работодатели по прекратени вече трудови правоотношения, с прекратяването на които вземането за незаплатено трудово възнаграждение, както и следващите се обезщетения, вече са с гражданскоправен характер и следва да бъдат реализирани по исков ред пред граждански съд. В този смисъл е и константната съдебна практика /напр. решение № 8519/13.06.2012 г. на ВАС, постановено по адм. дело № 1770/2012 г.; решение № 15296/03.12.2012 г. на ВАС, постановено по адм. дело № 10659/2012 г./.

За пълнота на изложеното следва да се има предвид също така, че в оспорения протокол липсват каквито и да било фактически констатации, които да обусловят направените изводи за нарушение на трудовото законодателство. Така например в протокола не е посочено какъв е пълния размер на уговореното трудово възнаграждение за съответния месец на лицето Х. М., има ли изплатена част от него и ако има в какъв размер е тя.

Предвид гореизложеното настоящият съдебен състав намира така подадената жалба за основателна и доказана и като такава същата следва да бъде уважена.

С оглед изхода на спора и доколкото в настоящото производство от жалбоподателя е направено искане за присъждане на разноските по делото, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати направените по делото от жалбоподателя разноски в размер общо на 250 лева, представляващи внесена държавна такса в размер на 50 лева и изплатено възнаграждение за един адвокат в размер на 200 лева.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд – София град, 24-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма], [населено място], представлявано от управителя Г. А. С., задължителни предписания от т. 1 до т. 14 включително, дадени с Протокол за извършена проверка от 20.06.2012 г. и 28.06.2012 г. на дирекция „Инспекция по труда Софийска област” – С., като незаконосъобразни.

ОСЪЖДА ДИРЕКЦИЯ „ИНСПЕКЦИЯ ПО ТРУДА СОФИЙСКА ОБЛАСТ” - С., да заплати на [фирма], [населено място], представлявано от управителя Г. А. С., сумата в размер на 250 /двеста и петдесет/ лева, представляваща разноски по делото.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:

